

The International Air Cadet Exchange
2011

United Kingdom 19.07.11 – 03.08.11

Dalibor Daříček, Střední škola letecká s.r.o., Kunovice

Den 1.

Přílet na letiště a orientace byla bez problémů, našel jsem svého Conducting staff a vydali jsme se do autobusu. Ještě předtím však byly menší problémy ohledně příjezdu Huberta, nedokázali pochopit, že nepřiletí letadlem, že nepřiletěl se mnou, ale že přijede vlakem. Během dvaceti minut jsme byli na Brunel university, kde jsem se hned po příjezdu potkal s kluky z Ghany. Ti se stali mými přáteli po celou dobu zájezdu, když jsem měl nějaký problém, vždycky pomohli, velmi přátelští hoši, jejich angličtina už však tak přátelská ke mně nebyla – ve srovnání s ostatními lidmi mluvili strašně potichu a rychle, když mluvili mezi sebou, neznělo to skoro ani jako angličtina. Na pokojích jsme byli každý zvlášť – nejlepší prostředek proti šikaně či jiné nesnášenlivosti. Pokoje byly pro setkávání více lidí příliš malé, k tomu sloužila jídelna. První den jsme neměli naplánovaný žádný program a tak jsme vybalili kufry, snědli oběd, který se skládal ze dvou sendvičů, jablka, sáčku chipsu a láhve vody a vydali se na prohlídku areálu univerzity.

Bylo to město samo osobě. Někdy v průběhu odpoledne dorazil Hubert a vše už bylo v pořádku. V 18:00 byla večeře v místní jídelně, rozhodně lepší než naše školní jídelny – hezké prostředí a dobré jídlo. Po večeři se šlo na příjezdový briefing, který se konal v jednom z přednáškových sálů. Zde jsme byli oficiálně uvítáni, seznámeni s našimi opatrovníky pro budoucí dva týdny a poučení o tom, jak bychom se měli chovat a vystupovat během tohoto pobytu. Po tomto hlavním společném briefingu jsme byli rozděleni do dvou skupin a následoval velmi podobný, ale mnohem přátelštější scénář doprovázený hraním her, vzájemným seznamováním a navazováním přátelských vztahů. V těchto skupinách jsme zůstali až do konce pobytu. Po briefingu

už následoval jenom odchod na pokoje, sprcha, příprava na další den a spánek. Měli jsme však jedno malé překvapení v podobě požárního alarmu, který nás všechny vyhnal v 11:15 před budovu. Můj osobní dojem z prvního dne byl trochu neurčitý, stále jsem nebyl jistý, jak to všechno bude a co mám všechno očekávat. Přišel jsem však na jednu věc. Přátelštější a lepší lidi jsem snad nikdy nepotkal, kdykoliv jsem potkal někoho nového, koho jsem ještě neznal, okamžitě následovalo seznámení a rozhovor. Musím říct, že hned po příjezdu jsem si připadal blbě, jako kdybych přijel odnikud. Všichni totiž přijeli buď v oblecích, na kterých měli vždycky našitý nejméně znak své země, znak své jednotky, své jméno nebo cokoli co sloužilo jako prezentace nebo přijeli ve svých národních Polo tričkách – každá země měla jinou barvu, znovu jiný vlastní národnostní odznak a k tomu všichni společný znak International Air Cadet Exchange.

My jsme s Hubertem nic takového neměli a tak jsme dostali triko s Anglickou státní příslušností.

Den 2.

Snídaně byla typicky anglická: topinky s marmeládou, smažená vejce, smažená slanina, uzeniny a fazole. Trošku modernější součástí byly cereálie s mlékem. Po snídani následoval v 08:00 odjezd autobusem na letiště RAF Northolt. Už teď jsme byli rozděleni do svých skupin a všude jsme byli samostatně, místy jsme se potkali s druhou skupinou. Na letišti jsme nejprve byli provedeni letištní hasičskou stanicí, která se v ničem nelišila od našeho systému, akorát vybavení bylo trochu jiné. Následovala prohlídka zbrojnice – samostatná budova uvnitř vojenské základny

obehnána dva metry vysokým plotem s ostnatým drátem. Zde jsme se mohli podívat na různé typy zbraní od ručních pistolí přes odstřelovací pušku až po těžké kulomety, vše si bylo možné osahat, vyzkoušet. Poté jsme jeli na druhou stranu letiště, kde sídlí 32. Královská squadrona, jejímž úkolem v minulosti bylo a do teď je přeprava důležitých politických osob – různí politici, ministři ale samozřejmě taky královská rodina. Po briefingu na základně, během kterého jsme se dozvěděli jaká je jejich činnost jsme se odebrali do hangáru. Vozit se na pracovní schůzky takovými letadly by se mi taky líbilo.

Vše jsme si mohli prohlédnout hezky zblízka. Ze svého letadlového parku nám ukázali dva BAe 125 a vrtulník Agusta A109. Následoval oběd ve zdejší jídelně, tentokrát žádné sendviče, těch jsme si měli užít ještě dost. Nastal čas na rozloučení se s RAF Northolt (zde jsme se však měli ještě jednou v budoucnu vrátit) a odjezd do RAF museum Hendon. Měl jsem příležitost

navštívit toto muzeum při dřívější cestě do Anglie, rád jsem se však podíval znova. Ihned po příjezdu jsme udělali společné foto před vystaveným Spitfirem a Hurricane.

Hendon je velké a velmi hezké muzeum s několika halami ve kterých jsou vystaveny exponáty od 1. světové války přes 30. Létá 20. Století, 2. světová válka až současnost. Na prohlídku byly vyčleněny dvě hodiny času, což nestačilo na řádnou prohlídku všech exponátů, ale to hlavní jsme viděli. Na večer byl naplánován výlet lodí po Temži. Ideální nápad. Celou loď jsme měli

jenom pro sebe (toto byla společná akce, sešli se zde obě dvě skupiny). Projížďka centrem Londýna byla zajímavá: nádherný výhled na Tower bridge, Tower, křižník

Belfast, Londýnské kolo a mnoho zajímavých a méně slavných budov. Zhruba asi po 40 minutách jízdy, která nás přesunula z centra Londýna a už začínala být nudná, ale taky kvůli počasí (začalo pršet) se všichni přesunuli na vrchní palubu, která byla určená vyloženě pro diskotéku. Ještě předtím než začala pořádná párty jsme povečeřeli. Téměř každý tančil. Nezáleželo na národnosti, nezáleželo na jazyku, záleželo pouze na tom, jak moc se chceš bavit a jak moc si to chceš užít. Hvězd na parketu bylo mnoho ale snad největšími hvězdami večera byli kluci z Ghany. Vidět čtyři černochoy s báječným smyslem pro rytmus tančit synchronizovaně uprostřed klubka jásajících, tleskajících a povzbuzujících lidí je zážitek. Další hvězdou, tentokrát sólovou byl kluk z Austrálie, jmenoval se Jack Cameron. Skvělý smysl pro tanec, byl to showman. Na konci, když jsme dojeli asi po dvou a půl hodinách zpět do přístaviště byl každý naprosto vyčerpaný a unavený, všichni se těšili na sprchu a na postel.

Tento výlet a diskotéka byli velmi dobrou tečkou za celým dnem a velmi dobrým prostředkem pro ještě větší sblížení lidí a naladění té správné atmosféry na začátku pobytu. Večer následoval opět požární alarm. Tentokrát jsem byl hvězdou já, když jsem vyběhl ven pouze v teplákách a celý mokrý. Byl jsem zrovna ve sprše. Po tomto dni jsem už neměl vůbec žádné obavy o tom, že to bude skvělý výlet se skvělými lidmi a že na tyto dva týdny budu velmi dlouho vzpomínat.

Den 3.

Opět typická snídaně v typický čas. V 06:45 a v 08:00 odjezd do centra Londýna. Náš první cíl byl Palace of Westminster – Sídlo anglického Parlamentu. Dostali jsme svého průvodce, rozdělili se do několika menších skupin a začali s prohlídkou. Celá prohlídka začala ve Westminster Hall (tato hala je druhou nejstarší stavbou v Anglii, nejstarší stavbou je Tower). Její výstavba byla dokončena roku 1099 a například byla využívána pro korunovaci králů od roku 1189 až do roku 1821 kdy posledním králem byl George IV. Dále pokračovala přes House of Commons, House of lords a přes další nádherná místa opět do Westminster hall. Bohužel se uvnitř nesmělo fotit, rozhodně by bylo co. Velmi pěkná historická památka. Nástup do autobusu a další cílová stanice: Greenwich. Zde jsme moc času nestrávili, byl to spíš jenom takový menší

odpočinek v místním parku a ukázka nultého poledníku. Na relaxaci a obdivování krás parku jsme měli asi hodinu, poté odjezd do Toweru, nejstarší historické památky Anglie s docela krvavou minulostí (toto místo sloužilo také jako věznice). Okamžitě po vstupu každého ohromila historická atmosféra celého místa, jako kdybyste se přesunuli zpět do historie.

Tower je místo, ke kterému se vztahuje mnoho pověstí a příběhů – každá věž, která sloužila dříve jako věznice má svůj vlastní krvavý, nejasný příběh. Pověst o havranech, vyslovená Charlesem II. – jestliže havrani opustí Tower, celá Celé království a Anglie upadne ze své výše. Jsou zde umístěny korunovační klenoty – nádherná podívaná, která stojí za to, člověk nechápe, jak dokázal někdo vytvořit něco

tak krásného. Ve středu samotného Toweru – White Tower je umístěna výstava brnění, zbraní, zbroje, dárků králům z různých exotických zemí a všeho, co se týkalo historie a života v Toweru. Po večeri jsme měli možnost vybrat si, jak chceme strávit volný večer. Nakonec to vyhrála procházka po centru Londýna, což možná nebyla ideální volba, ale všichni byli spokojeni. Londýn jako samotné město se mi nelíbí, je příliš hlučný, znečištěný a chaotický.

Den 4.

Dneska je na programu návštěva Buckinghamského paláce a Downing street - domu číslo 10. Toto byla ta neoficiálnější část celého našeho pobytu v Londýně, takže už od rána byli všichni oblečeni v oblecích, ve kterých jsme zůstali až do odpoledne. Zázitek však stál za to a musím připustit, že v něčem jiném než v obleku bych si připadal divně. Po příjezdu

k paláci jsme udělali několik společných fotek před branou a poté jednotlivá skupinová fota. Pak přišel slavný okamžik. Zařadili jsme se mezi několik málo lidí, kteří mohli projít branou Buckinghamského paláce a být na jeho nádvoří. Zde jsme

sledovali střídání stráže. Celé střídání trvalo něco přes hodinu a bylo se opravdu na co koukat. Všude byla cítit jejich národní hrdost. Nádherný zážitek na celý život. Když jsme přišli na Downing street, opět jsme byli VIP osoby. Prošli jsme přes policejní kontrolu a ocitli se přímo před domem č. 10. – Prime minister´s residence. Zde opět oficiální fotky po jednotlivých zemích, opět zážitek, který se už asi nebude opakovat. Další místo dnešního programu bylo Imperial War Museum.

Celé muzeum mělo šest pater věnovaných expozicím od první světové války, rozčleněné na jednotlivé fronty přes meziválečné období do druhé světové války. Našla se i česká expozice pojednávající o zabrání Sudet a okupaci Československa. Byly zde expozice věnované speciálně hrůzám holocaustu a ženské

roli ve válce. Z hlediska bojové techniky bylo možno vidět všechno – od aut přes tanky k letadlům konče raketami. Po večeri jsme měli volný čas, který byl stráven procházením po centru Londýna, kupováním suvenýrů či jiných věcí. Dnes byl odjezd dřív, je třeba zabalit kufry. Zítra končí čas strávený v Londýně a každá skupina odjede na jiné místo, kde stráví vlastní program. Večer už jenom doufat, že nás nevyruší požární alarm

Den 5.

Dneska snídaně výjimečně později až v 7:15. Kontrola pokojů, odevzdání klíčů a hurá do autobusu. Ještě před odjezdem jsme se rozloučili s jedním z našich Conducting staff : „Guy“. Měl nás společně s Jessicou a Lukem na starost během našeho pobytu v Londýně, avšak pak musel odjet. Byl to velmi zábavný borec a každý ho postrádal v následujících dnech. Kde byl on,

byla zábava. Náš cíl: RAF Digby.

Cesta do Digby z Londýna trvala asi 3,5 hodiny a přesunuli jsme se z rušného velkoměsta na malebný anglický venkov. Digby byla další základna s ostnatým drátem dokola, ovšem po vstoupení dovnitř, jste si spíš připadali jako v nějakém rekreačním centru. Všude kolem trávníky, spoustu zeleně, hezké cihlové baráčky atd. Toto místo se stalo naší základnou po následujících osm dnů a je třeba říct, že každý

byl spokojen. Líbilo se mi zde více než na Brunel university. Pokoje byly větší, všichni jsme bydleli v jedné ubytovně – dívky a chlapci odděleně. Mohli jsme zde lépe trávit volný čas a měli jsme přístup na internet. Mohli jsme hrát fotbal nebo jen tak posedět venku před jídelnou. Večer, po programu jsme se vždycky scházeli v meeting room a hráli karty či jiné aktivity. Po příjezdu a vyskládání kufrů následoval oběd a příjezdový meeting s Allan Watt. Velmi příjemný chlapík. Poslechli jsme koncert Trent Wing Air Training Corps Band. Nádhera, mezi muzikanty byl i Luke s Jessicou. Pak jsme měli volné odpoledne využití ubytováním a hraním karet. Po večeři jsme byli svoláni do meeting room a rozdělení do pěti skupin. Následoval malý všeobecný kviz.

Každá ze zemí měla nějakou svoji otázku, takže nejlépe na tom byly týmy složené z různých národností. Informace pro další den jsme se vždy dozvěděli po příjezdu na základu z našeho denního programu na večerním meetingu v meeting room. Tato místnost se zavírala v 1000. Do té doby jsme vždy trávili společné večery vyplněné nějakými společenskými aktivitami. Pak už zbývalo akorát dát si sprchu a připravit se na další den.

Den 6.

Dnes dopoledne jsme vyrazili na nedaleké kriketové hřiště dozvědět se, co to vůbec kriket je. Docela zajímavá a složitá hra, jejíž pravidla jsem nepochopil. Hráli jsme několik her proti klukům z místního sportovního klubu. Samozřejmě jsme neměli žádnou šanci. Místo oběda jsme měli společné barbeque s rukama z kriketu. Odpoledne bylo opět volné a tak jsme šli hrát fotbal. Dva kluci z Ghany –

Teddy a Maurice uměli hrát velmi dobře. Všichni jsme se velmi dobře bavili, nemohl jsem uvěřit, jak skvěle se dokážou bavit lidi, kteří se v životě před tím neviděli, kteří nemají společného v celku nic, snad jen to že umí anglicky, mají zájem o letectví a přijeli reprezentovat svou zemi. Po večeři přišla jedna z velmi zábavných chvil celého pobytu – lekce českého jazyka. Samozřejmě stačily základní fráze jako ahoj, dobrý den, jak se máš, ale i tak jsme si užili dost srandy. Výslovnost byla v celku dobrá, ovšem přízvuk byl velmi originální. Maurice po mně chtěl vypsát na papír

základní fráze. Do konce pobytu se je naučil. Každé ráno mě zdravil: „ Dobré ráno. Jak se máš?“. Každý se tady tak trochu zajímal o jazyk druhých, zvlášť byl li alespoň trochu exotický. Největší úspěch měla samozřejmě Čínština. Večer opět strávený v meeting room.

Zatím mám pocit, že tento pobyt není ani tak moc zaměřený na letectví, či na prezentaci Anglie, ale na to, aby se naučili mladí lidé mezi sebou spolupracovat, navázali vztahy a udrželi si tyto vztahy po celém světě i v budoucnosti.

Den 7.

Dnes dopoledne jsme měli na programu návštěvu RAF Coningsby. Je zde základna Typhoonu, ale také zde sídlí vzpomínková letka bitvy o Británii, na kterou jsem se

těšil asi ze všeho nejvíce. Zprvu jsme samozřejmě vyslechli příjezdový briefing o činnosti základny a seznámení s operační činností. Následně jsme se mohli pěkně zblízka podívat, jak vlastně takový Typhoon vypadá, dovnitř nás bohužel neposadili. Měli docela zajímavé hangáry – pro dvě stíhačky umístěné za sebou, přičemž zadní

mohla klidně provádět motorové zkoušky v hangáru (vývod zplodin pomocí mohutně vybetonovaného tunelu). Přední vrata do hangáru byly nedobytné, solidně obrněné pomocí ocelových profilů. A konečně hangár vzpomínkové letky. Nádherný pohled vidět tyto staré stroje v provozuschopném stavu, při servisních prohlídkách či při rekonstrukci do stavu letového. Měli jsme opět svého průvodce, který nás řádně s technikou seznámil. Mohli jsme vidět několik Spitfiru, Hurricanu a Lancastra. Odpoledne jsme se jeli podívat, jak vypadá anglická pláž. Kdybych si měl vybrat mezi Chorvatskem a Anglií, neváhal bych. Vodu jsem radši nezkoušel, ale už na souši byla zima a slušné vlny.

Poté jsme měli tři hodiny čas v místním lunaparku. Večeři jsme měli opět na nějaké základně, tentokrát RAF 1228 squadron, Air Trainig Corps. Po příjezdu na základnu opět hodinka fotbalu. Jak tak přemýšlím, měli jsme docela dost volného času, který byl však správně využit k zábavě s jinými lidmi. Cestou zpět přes vrátnici, už bylo kolem půl desáté, nás zastavil jeden voják a ptal se: „Your identity

cards, please“. V ten okamžik bylo tak trochu po srandě, protože někteří z nás samozřejmě nic takového u sebe neměli. Po několika minutách se však vše zdárně a bez problému vyřešilo a mohli jsme pokračovat na ubytovny, každý byl však stále mírně zaražen.

Den 8.

Dopoledne byl na programu aquapark, nebo zimní bruslení. Vybral jsem si koupání a nelitoval jsem, i když pohled na kluky z Ghany stojící na bruslích mohl být docela zajímavý, ten jsem si měl však užít ještě jednou. Koupání v pohodě, voda teplá. Na oběd typické sendviče, o kterých se tady mnohdy radši ani nezmiňuji. Alespoň pro mě nebyly teda sendviče úplně ideální oběd. Po té následoval odjezd do historického města York. Zde jsme absolvovali prohlídku po centru města ve vyhlídkovém dvoupatrovém autobuse. Opět nádherné historické budovy, spousta z původního historického opevnění, mnoho kostelů. Myslím však, že kdybychom šli pěšky, viděli bychom více. Měli zde hezké železniční muzeum, jehož prohlídku jsme absolvovali. Bylo to sice tak trochu z oboru, ale prohlídka pěkná. Na večeri jsme odjeli na nějakou základnu RAF, jejíž označení je: 1260 squadron, Air Training Corps. Zde pro nás byla uspořádána další barbeque. Opět další skvělí lidé. Obzvláště typické anglické

rozhovory s dámami, které se aktivně podílely na celém kuchařském umění byly nejzajímavější z celé párty, nutno podotknout, že moučníky byly opravdu vynikající.

Den 9.

Už včera na večerním briefingu jsme byli rozděleni do dvou skupin zhruba po patnácti lidech pro naše budoucí aktivity – střílení, létání, ježdění na motokárách. Já jsem byl ve skupině, která šla toto dopoledne střílet. Střelnice byla opět na základně RAF Coningsby, sídlo Typhoonů. Po příjezdu a přivítání jsme začali s tréninkem na sucho. Byly nám vysvětleny základní pravidla při práci se zbraní a cvičili jsme postupy před střelbou a po střelbě. Střílelo se z ráže 7,2 mm, kterou zde běžně nosí čestná

stráž a vojáci na základnách. Typ jsem nezjistil. Vzdálenost 25 yardů, klasické kruhové terče. Celkem jsme měli čtyři střelby – dvě po deseti a dvě po dvaceti kulkách. Můj první terč nebyl úplně ideální, postupně se však výsledky zlepšovali. Strávili jsme zde celý den až do večere, tu jsme měli už na naší základně. Během odpoledne dojela i druhá část skupiny, která dopoledne jezdila na motokárách. Hned naproti

střelnice byla umístěna runway ze které startovaly celý den Typhoony, pravděpodobně létali výcvik. Po večeri jsme šli na meeting, na kterém jsme se dozvěděli program na další den – létání na větroních, konečně. Byl jsem bohužel ve skupině, která si musela ještě jeden den počkat. Po meetingu šla moje skupina společně s druhou na motokáry. Dráha byla v areálu základny. Znova jsme zažili spoustu srandy, ale i spoustu vypětí. Každý se snažil závodit a vyhrát, současně však být ohleduplný během jízdy k ostatním a nepůsobit žádné zbytečné komplikace.

Den 10.

Jelikož jsem byl ve skupině, která nešla na letiště, měli jsme ráno spoustu času. Teddy mě však vzbudil už ve čtvrt na sedm a tak bylo po spánku. Náš dopolední program byla návštěva Newark air musea.

Hezké museum se spoustou slavných letadel (našel se i MIG-27, většina byla vystavena venku, byly zde ale i dvě haly doslova narvané k prasknutí letadly a další menší místnost věnovaná vyloženě leteckým motorům. Byli jsme rozděleni opět do několika skupin v rámci kterých jsme měli za úkol zjistit různé odpovědi na otázky z kvizů jenž jsme dostali při vstupu do muzea.

Některé byly docela zákeřné a člověk musel hodně hledat nebo alespoň něco vědět z hlavy. Část odpoledne jsme věnovali prohlídce centra blízkého města Newark. Měli jsme zde i čas pro nakoupení suvenýrů či jiných věcí. S druhou částí naší skupiny jsme se setkali na základně Digby, kde jsme měli pouze Půl hodiny na osprchování, převlečení do polo-formálního oblečení a odjezd do RAF Cranwell, College Hall. Zde budeme mít zítra formální večeri s Barbara Cooper Air Commodore CBE RAF, Commandants Air Cadet Organisation. Toto místo mělo svůj důležitý význam pro RAF už od 1. sv. války, kdy zde byla základna vzducholodí. Později zde bylo založeno hlavní vzdělávací středisko RAF. Už zvenku budí budova velmi monumentální dojem a člověk ji musí obdivovat. Když člověk projde dovnitř, vyrazí mu dech veškerá výzdoba a předměty poukazující na historii, slávu a sílu RAF. V současné době je to i takové malé muzeum, které vypovídá o činnosti, o slavných osobnostech historie a tradici Royal Air Force. Zítra zde budeme mít formální večeri, na které se nesmí udělat žádný trapas a tak máme dneska takový suchý nácvik a seznámení s prostředím a zítřejším programem. Na konci této zatím neformální návštěvy jsem si nebyl tak úplně jistý sám sebou. Nebyl jsem si jistý, jestli moje angličtina bude dostačující, jestli moje chování vhodné a celkově mě formalita

zítrejšího večeru trošku vyvedla z rovnováhy. Po návratu na základnu bylo třeba udělat všechny přípravy na zítrejší večeri ještě dneska, protože zítra jdeme plachtit a ráno ani odpoledne už nebude na nic čas, takže vyleštit polobotky, vyžehlit košili.

Den 11.

Konečně na letišti. Sice jsme se nemohli tak dlouho ráno flákat jako včera, ale komu by to taky vadilo, když se jde plachtit. Ovšem první pohled z okna pokoje už tak optimistický nebyl: mraky, místy mrholilo. Náš program naštěstí ale ohrožen nebyl,

nutno však říct, že včera bylo počasí mnohem lepší. Včera svítalo slunko a kolem dvanácté první kumuly na obloze. Nevadí, létání v horším počasí má taky něco do sebe. Náš cíl byla Central Gliding School RAF Syerston. Zde nás čekalo další vřelé uvítání a seznámení s všeobecnými zásadami na letišti, s použitím padáku a odborné komunikaci mezi mnou a mým instruktorem. Zhlédli jsme instruktážní video, jež obsahovalo tyto informace ještě jednou a byli jsme zváženi. Pak už jenom prohlídka hangáru, zde ovšem toho zas tak moc k vidění nebylo: kluzák Grob G103, motorový kluzák Grob G109. Tyto dva typy byly hlavní výcvikové mašiny, na kterých se učí kadeti létat. Co však skutečně stálo za koukání byl Pitss – malý speciální akrobatický dvouplošník. Pak jsme nasedli do minibusu a vydali se na druhou stranu letiště, přímo na místo startu. Měli zde již přistavený karavan (pojízdný přívěs s místem na sezení a hlavně s informační službou pro letiště), na druhém konci letiště byl již nachystaný pětibubnový naviják, lana natažená, stačilo jenom vyčkat na pořadí. Systém navijákových startů byl trochu odlišný od našeho. U křídla byl pouze jeden pomocník, pokyn k napínání a startu dával pilot rukou pomocníkovi u křídla, ten pak dál informační službě v karavanu a po vysílačce na naviják, celé napínání lana a přechod do rozjezdu byl mnohem plynulejší, než jsem zvyklý, po vypnutí lana nenásledovala žádná kontrola. Byli si jisti, že lano je vypnuté a odcházeli jsme hned do prostoru chytat bublinky termiky. Zajímalo by mě, jestli cvičí nouzové postupy přistání s visícím lanem. Jinak byl ale plachtařský provoz velmi podobnému tomu našemu aeroklubáckému, jen zase o nějakou úroveň výš. I přes špatné počasí (Obloha pokryta 8/8 mraky se vytvořili slabé stoupáky. Ty byly ale v kombinaci s větrem a tak

mohutným érem jakým Grob je nevyužitelné a tak jsem si pouze prodloužil pobyt ve vzduchu o pár minut. Každý z nás absolvoval dva starty navijákem, jeden aerovletem a jeden třicetiminutový let motorovým kluzákem. Start aerovletem se již nijak nelišil, stoupali jsme do 3500 feet, udělali úkony před akrobacií a už to šlo. Přemet pár souvratů, ostré zatáčky a hned byla výška pryč. Let motorovým kluzákem byl taky hezký, ale v porovnání s plachtěním mnohem větší nuda. Hlavně anglická krajina je hodně jednotvárná. Všude kam jsem dohlédl, byla pouze rovina, bez kopců, bez lesů. Pouze pole, města a vesničky. Zase to má výhodu při nouzácích.

Z letiště rychle spěchat na základnu, převléct do formálního oblečení, vzít upomínkové předměty a vyrazit na formální večeři RAF Cranwell, College Hall. Na začátku jsme odevzdali své dárky, vzali drink od číšníka a bavili se mezi sebou, vedli konverzace na různá témata. V šest hodin začala večeře. Byli jsme uvedeni do opravdu formálně vystrojené jídelny: zatemněná okna, královsky nachystané stoly, svíčky na stolech a všude kolem velmi formální atmosféra. V čele stolů uspořádaných do U seděla samozřejmě paní Barbara Cooper. Jako předkrm byl servírován salát z pomerančů, hroznového vína a mandarinek. Hlavní chod bylo kuře se žampionovou omáčkou s brambory a na závěr vynikající čokoládový moučník. Po večeři následovalo předávání certifikátů jednotlivým účastníkům a prezentace zemí. Bohužel za Českou republiku jsem neměl žádný speciální dárek a tak jsem pouze velmi vřele poděkoval při přejímání certifikátu a později vysvětlil, co v angličtině znamená text našeho českého certifikátu. Poté jsme se odebrali do místního baru, kde pokračovala volná zábava. Většinou se sestávala z děkovných rozhovorů ale také s děláním mnoha společných fotek. Na konci tohoto večera jsem byl velmi rád, že se nesplnila ani jedna z mých včerejších obav o trapasu či obav o mojí angličtině. Moje včerejší obavy byly opravdu zbytečné. Pořádně jsme si tento večer užili jako každý jiný, až nato že v mnohem honosnější společnosti a s mnohem honosnějšími lidmi. Bohužel už se taky sem tam objevil stín smutku a obav z blížícího se odjezdu domů.

Den 12.

Dneska máme další leteckou aktivitu a tou je tzv. Experience flying – akrobatický let. Příjezd na další vojenské letiště, zde opětovné proškolení o nastupování do letadla, komunikaci, povaze letu, použití padáku a nouzových případech. Pak jsme už jenom čekali na pilotce, než dojde na každého řada. Obléct kombinézu, rukavice, přilbu, ještě jednou suchý trénink nouzového opuštění letadla padákem a hurá vzhůru. V kombinézách jsme vypadali jako hotoví stíhači. Celkem létalo pět nebo šest letadel typu Grob G115E, vcelku sympatické éro. Pilot je opět příjemný chlapík a po startu mi předává řízení. Obloha znovu zatažená 8/8 a tak pro akrobacii musíme nad mraky. Byla to jen tenká vrstva a po jejím průletu nás uvítalo nádherné

slunečné počasí. Stoupáme do 7000 feet a začínáme první přemet. Následuji ho v řízení a druhý dělám téměř sám. A následovaly další akrobatické prvky: výkrut, překrut, zvrát, souvrat, Sokratové zatáčky. Bohužel byl čas jít dolů. Přes deku jsme proklouzli pomocí malé skulinky a opět jsme se ocitli

v podmračené Anglii. Po ukončení leteckého programu a rozloučení s osádkou základny jsme měli volné dopoledne v centru města Newark. Byla zde zřícenina starého hradu s nádhernou zahradou, zrovna zde měli představení veřejnosti života na hradě v minulosti. Pak už jen odjezd do Digby na večeři, a večerní meeting pro zítřejší den.

Den 13.

Dnes dopoledne jsme jeli na slavný Nottingham Castle. Místo působení anglického národního hrdiny Robina Hooda. Znovu jsme měli možnost uvidět nádhernou anglickou zahradu kolem hradu. Oni to snad ani jinak už dělat neumí, musí to dát strašně moc práce starat se o všechny záhony, květiny, stromky a trávník. Uvnitř samotného hradu bylo zřízeno malé muzeum, věnované různým válečným konfliktům a výstava umění ulice. Jako oběd jsme dostali naše oblíbené sendviče. Po obědě jsme měli čas vyloženě na nakupování – byli jsme přivedeni do ohromného nákupního centra kde se dalo koupit snad všechno. Mě však nakupování moc natáhne tak jsem strávil většinou času pouze chozením a okukováním, co se líbí ostatním. Ovšem po nakupování to byla jiná zábava. Hurá na bruslák. Nikdy by mě nenapadlo, že půjdu uprostřed léta v Anglii na takovémto pobytu na brusle. Nicméně nápad to byl skvělý a srandy jsme si užili dost. Samozřejmě někteří lidé se jen tak s ledním bruslením nesetkají (kluci z Ghany, Turecka, ale třeba i z Ameriky). Každý, kdo uměl bruslit si vzal k sobě někoho, kdo neuměl a začaly první pokusy o výuku a také první pády na led. Nakonec jsme všichni přežili tuto akci bez jakéhokoli zranění či ztrát. Dnešní

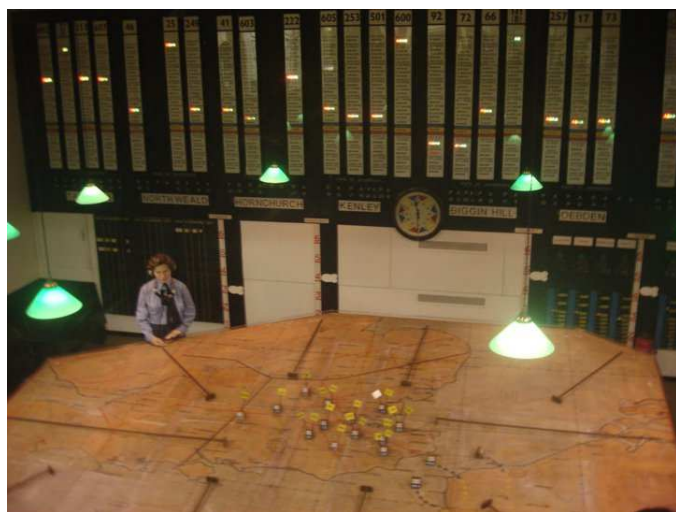
večeře byla v elitní restauraci zaměřené speciálně na novodobé anglické jídlo fish and chips. Toto byla moje první možnost ochutnat tuto zajímavou kombinaci a nijak extra nadšený jsem z toho jídla nebyl. Nemůžu říct, že by mi nechutnalo, ale každý den bych to rozhodně jíst nechtěl. Večer už jenom návrat do Digby.

Den 14.

Dnes ráno balíme věci, předáváme pokoje a opouštíme Digby. Nikomu se odsud moc nechce, každý si zvykl na zdejší příjemné prostředí, ve kterém mohl trávit více času s ostatními oproti ubytování na Brunel University. Nasedáme do autobusu a čeká nás opět dlouhá cesta zpět na Brunel university. Cestou do Londýna jsme měli zastávku v historickém studijním městě Cambridge. Nádherné město plné nádherných starých budov, plné tradice. Všude byly nejružnější upomínkové předměty upozorňující na nové členy královské rodiny – vévoda a vévodkyně z Cambridge, nedivím se, že jsou hrdí. Objednali jsme si výlet lodí po zdejší říčce a projížďka stála za to. Asi po třech hodinách jsme pokračovali do Londýna. Ubytování, večeře a příprava na další den.

Den 15.

Dopoledne jsme navštívili muzeum zřízené v bunkru z druhé světové války: No. 11 Group RAF Battle of Britain Bunker v Uxbridge. Krom naprosto nádherného operačního sálu (chybělo snad už jenom hlášení v reproduktorech od jednotlivých bojujících stíhaček), zde byly znovu hezké expozice věnované bitvě o Británii, našel jsem zde dokonce portrét nejúspěšnějšího stíhače bitvy o Británii – Josefa Františka. Výborný pilot se skvělým talentem

pro střelbu, který zemřel za divných okolností a pravda není stále úplně jistá. Jedna spekulace tvrdí o letecké nekázni nad domem své dívky, další o naprosté vyčerpanosti a nezvládnutém přistání atd. Z Uxbridge jsme odjeli na návštěvu dalšího nádherného místa: Windsore Castle. V poslední době velmi populární opět díky slavné svatbě. Nádherný hrad s nádhernými zahradami a překrásným interiérem, bohužel uvnitř se znovu nesmělo fotit. Cestou zpět na Brunel university jsme udělali zastávku v kapli věnované padlým pilotům 2. sv. války v Runnymede. Hubert nesl společně s Chabely (holka z Belgie) vzpomínkový věnec k pomníku a poté vybraní členové jednotlivých zemí malé, symbolické kříže k uctění památky obětí. Nesl jsem křížek za Českou republiku a byl jsem hrdý na to, že naši piloti bojovali v Anglii.

Zazněl hlas trubky (Jess z Kanady uměla hrát) a celý okamžik byl velmi slavnostní. Čekala nás cesta zpět na univerzitu, převlečení oblečení a odjezd na poslední společnou akci toho pobytu: Barbeque na rozloučenou na základně RAF Northolt. Obě skupiny se opět sešly, po krátké volné zábavě (rozhovory, focení, nesmělé začátky na tanečním parketu)následovaly tři krátké scénky od každé skupiny pro pobavení

ostatní. Samozřejmě se každá snažila o to nejlepší, a to aby si to nejvíce užila a byla lepší než druhá. Po tomto programu oficiální a formální poděkování veškerému našemu doprovodnému personálu, jak od svého vlastního velení, tak poté od jednotlivých zemí a předání dárků. Pak už nezbývalo nic jiného než pustit dobrou hudbu a protančit zbytek večera s lidma, se kterými jste strávili uplynulé dva týdny a o kterých víte, že si je navždy zapamatujete. Tento večer nikdo nemyslel na to, že zítra každý odjede do své země a že se možná už nikdy v životě nesetkají, každý si chtěl užít tento večer naplno a každý doufá, že se všichni zase někdy setkáme. Po příjezdu na univerzitu se nikomu nechtělo spát, nikdo nechtěl jen tak tento večer jít do postele, zítra se probudit a odjet, každý byl moc pozitivně naladěný a tak jsme poslední noc strávili hraním karet a povídáním v jídelně. Nakonec jsme se stejně o půl čtvrté museli rozejít – Američané museli jít balit kufry, jejich bus odjížděl v 04:30. Loučení s každým autobusem, který odjel, bylo velmi citové, nikdy bych neřekl, že si lidi můžou mezi sebou za dva týdny vytvořit tak skvělé přátelské vztahy. Dokonce i loučení s našimi opatrovníky bylo dlouhé. Všichni to byli skvělí lidé, kteří dělají rádi svou práci a jsou na ni hrdí. Nakonec cílem tohoto pobytu nebylo jenom ukázat krásu a historické památky Anglie, zažít dobrodružství při střílení a létání, ale taky sblížit lidi z celého světa a dát jim možnost poznat se, vytvořit přátelské vztahy a udržet tyto vztahy, což zejména v dnešní době internetu není zas tak obtížné.

Závěrem bych chtěl poděkovat všem lidem a organizacím, které se na organizaci toho pobytu ze strany České republiky aktivně podíleli a zabezpečili program pro lidi, kteří dojeli do České republiky a ukázali jim nejenom hezká místa naší země a kulturu, ale i ukázali, že Česká republika je schopna být součástí toho mezinárodního programu.

Jmenovitě bych chtěl hlavně poděkovat organizaci START – 7. odb. SL ČR - Stará Aerovka, která se celkově snaží všemi možnými cestami přiblížit letectví mladým lidem a Střední škole letecké, která vychovává lidi, kteří se rozhodli udělat z letectví svou celoživotní profesi.